

Miraklet i Gribskov

Hvor Gribskov er tættest og mennesketom,
der lå der en hytte med græs udenom.
Der bo'de en munk, der var fattig og from,
i gamle dage

Han leved' af skovbær og svampe og, hvad
han ellers ku' finde i skoven af mad,
og én gang om året, så tog han et bad
ved Gribsø's bredder.

En sommerdag skinnede solen så hed.
Fra skovhytten gik han beslutsom dernel,
og ud for et ældgammelt piletræ smed
han munkedragten.

Der stod han ved søbredden splitter kong Hans
og bad et par bønner, før han gik til vands.
Hans sjæl var en helgens, men kroppen en mands.
Han sprang i søen.

Forfrisket af dukkerten steg han så op,
stod tankefuld stille og soled' sin krop.
Men lige med ét gav hans hjerte et hop.
Han så to nonner.

To nonner, der bare var gået en tur
i skoven langt borte fra klosterets mur
og havde tilfældigvis ligget på lur,
mens munken baded'.

I solskinnet havde de lagt deres slør,
så ansigt og hals kunne få lidt kulør.
De var i et sprudlende sommerhumør
og lo ned til ham.

De havde betragtet ham længe i løn.
Nu greb han sin hat for at skjule sit køn.
Forlegen og angerfuld bad han en bøn
og så mod himlen.

Og selv om han slet ikke selv havde fat,
så hang den og svæved', hans fedtede hat.
Og derved beviser historien, at
der sker mirakler.

Lars Kanit